

Chorał gregoriański

Liturgiczny śpiew w kościele rzymskokatolickim, melodie śpiewane bez instrumentalnego akompaniamentu przez jednego lub więcej wykonawców

Chorał gregoriański ukształtował się jeszcze w pierwszych wiekach chrześcijaństwa, nazwa pochodzi od imienia papieża Grzegorza I, który skodyfikował jego zasady. Źródłem intonacji przyszłych kanonicznych melodii były śpiewy różnych kultur Wschodu i Zachodu: hebrajskiej muzyki synagogałnej ([psalm](#), [cantica](#)), muzyki greckiej i bizantyjskiej oraz hymnów wczesnochrześcijańskich. Słuchając chorałów, możemy więc podziwiać starodawne melodie, symbole i harmonię współbrzmienia różnych wyznań.

Wyraziste motywy, przekazujące treść sakralnych słów, łączą się w chorale dzięki zastosowaniu skal kościelnych (główne skale to dorycka, frygijska, lidyjska, miksolidyjska) oraz odpowiednich [interwałów](#). Językiem chorału gregoriańskiego jest łacina, a klasycznym zespołem wykonawców – chór męski, śpiewający unisono. Ten rodzaj muzyki wpłynął na popularność współczesnych zespołów męskich, odtwarzających chorał gregoriański w połączeniu z muzyką rock, pop, new age.

Przykład: nuty [sekwencji](#) *Dies irae* (Psalmy) w notacji [średniowiecznej](#) i współczesnej. Po temat z chorału gregoriańskiego do słów *Dies irae* sięgali zwłaszcza kompozytorzy okresu [romantyzmu](#) i [dwudziestowieczni](#). Najbardziej znane utwory to: *Totentanz* [Franciszka Liszta](#) i *Rapsodia na temat Paganiniego* [Sergiusza Rachmaninowa](#), a także piąta część *Symfonii fantastycznej* [Hectora Berlioz](#) - *Songe d'une nuit de sabbat* (Sabat czarownic).